

Σαμαράς, Στουρνάρας κρύβονται οι δυστυχίες, αλλά για πόσο;

Η αναβολή της επίσκεψης των ευρωβουλευτών του χριστιανοδημοκρατικού και του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος αποτελεί μια ακόμη επίδειξη του «νεο-μακαρθισμού» του μνημονιακού ευρωπαϊκού καθεστώτος. Οι κύριοι Σαμαράς και Σουλτς έφτασαν στο σημείο να αναβάλουν την προγραμματισμένη από το ευρωκοινοβούλιο επίσκεψη στην Ελλάδα των βουλευτών των κομμάτων τους (!), μια επίσκεψη που αποτελεί μέρος μιας περιοδείας σε όλες τις χώρες που έχουν μπει σε μνημόνια. Σε καμία από τις άλλες χώρες δεν τέθηκε θέμα αναβολής της επίσκεψής τους. Γιατί άραγε; Ο λόγος είναι προφανής. Η κυβέρνηση και ο πρόεδρος του ευρωκοινοβουλίου γνώριζαν πολύ καλά ότι τις ημέρες της επίσκεψης, στις 8 και 9 Ιανουαρίου, ολόκληρη η κοινωνία στην Ελλάδα θα συζητούσε το θέμα που πραγματικά την ενδιαφέρει: Τις ευθύνες των κυβερνήσεων της Ελλάδας και των δανειστών για την κατάσταση στην οποία έχει φτάσει να ζει η μεγάλη πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας. Το σόου του Ζαππείου με τη δήθεν πανηγυρική ανάληψη της προεδρίας από την Ελλάδα και με την παρουσία του κολεγίου των επιτρόπων, δεν θα μπορούσε με τίποτα να σταθεί μπροστά στον έλεγχο της πραγματικής ζωής που θα ερχόταν στην επικαιρότητα. Ο «κατά φαντασία θεραπευμένος» σύμφωνα ακόμη και με το Σπίγκελ, ο δυστυχής κ. Σαμαράς, ο «μάγκας» που «μασάει σίδερα» όπως μας έχει ανακοινώσει από το βήμα της Βουλής, δεν έχει το κουράγιο πια ούτε να αναμετρηθεί με μια έκθεση η οποία σε τελική ανάλυση δεν φτάνει την κριτική της ως το τέλος, όπως εξήγησα σε προηγούμενο άρθρο μου.¹

Τι φοβούνται όμως τόσο πολύ η κυβέρνηση του κ. Σαμαρά και οι δανειστές; Μπορούμε να το καταλάβουμε αν διαβάσουμε προσεκτικά τις απαντήσεις της Ευρωπαϊκής Επιτροπής² και του κ. Στουρνάρα³ στις ερωτήσεις που τους απευθύνει στο τέλος της Έκθεσής της η ομάδα της Επιτροπής Οικονομικών και Νομισματικών Υποθέσεων του Ευρωκοινοβουλίου. Τα δύο αυτά κείμενα απαντήσεων επιβεβαιώνουν αυτό που εδώ και τρία χρόνια υποστηρίζει σταθερά ο ΣΥΡΙΖΑ: Ότι την ευθύνη για τις πολιτικές λιτότητας και τα καταστροφικά τους αποτελέσματα την έχουν οι ελληνικές κυβερνήσεις αυτών των ετών, οι οποίες ουδέποτε

1 «Η καταστροφική επιτυχία των μνημονίων», *Αυγή* 22.12.2013,

<http://www.avgi.gr/article/1548619/i-katastrofiki-epituxia-ton-mnimonion>

2 <http://www.real.gr/Files/Articles/Document/287309.pdf>

3 <http://www.sofokleousin.gr/archives/152658.html>

διαπραγματεύτηκαν τίποτα ουσιαστικό. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή το καθιστά σαφές σε πολλά σημεία του κειμένου της με ακριβείς διατυπώσεις. Ο κ. Στουρνάρας το καθιστά έμμεσα σαφές, καθώς έχει το θράσος ακόμη και σήμερα, και παρά την ιδιότητα του ως καθηγητής Μακροοικονομίας, να λέει ότι το μόνο πρόβλημα που είχαν αυτές οι πολιτικές ήταν το «λάθος του δημοσιονομικού πολλαπλασιαστή».

Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή επισημαίνει το προφανές, δηλαδή ότι αν οι ελληνικές κυβερνήσεις είχαν διαφωνίες με την ουσία των προγραμμάτων λιτότητας θα είχαν διεκδικήσει κάτι διαφορετικό. Θα είχαν διεκδικήσει για παράδειγμα, η δημοσιονομική προσαρμογή να βαρύνει το κεφάλαιο και τους κατέχοντες μεγάλο πλούτο και όχι τον κόσμο της εργασίας που με τα μνημόνια εξαθλιώθηκε. Όμως δεν το έκαναν και πλέον αυτό γράφεται ρητά από τον πλέον επίσημο θεσμό της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η στάση αυτή της Ευρωπαϊκής Επιτροπής σημαίνει πολύ απλά ότι αναγνωρίζει πως το σημερινό μνημονιακό καθεστώς στην Ελλάδα δεν σώζεται και ξεκινάει με αυτές τις διατυπώσεις να απομακρύνεται από αυτό.

Και ο «δυστυχής» κ. Στουρνάρας; Πώς απαντά αυτός για λογαριασμό όλων των κυβερνήσεων που «παρέλασαν» και έπεσαν πριν την ώρα τους από την πίεση του λαού αυτά τα τέσσερα χρόνια; Απαντά με ταξική αλαζονεία ότι το πρόγραμμα ήταν σωστό στην ουσία του! Η απάντησή του καταδεικνύει ότι συμφωνεί με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στο ότι οι ευθύνες είναι των ελληνικών κυβερνήσεων. Πουθενά δεν αναφέρει ότι οι ελληνικές κυβερνήσεις προσπάθησαν να αποκρούσουν πιέσεις που υποτίθεται ότι τους ασκούσαν οι τεχνικές ομάδες των δανειστών.

Δεν ξέρει κανείς τι να πρωτο-σχολιάσει από την απάντηση του υπουργού. Ότι αποδέχεται πως η βελτίωση του ισοζυγίου τρεχουσών συναλλαγών βασίζεται στη μείωση των εισαγωγών; Ότι ενώ παραδέχεται την εξαθλίωση της ελληνικής κοινωνίας λέει ότι το πρόγραμμα είναι πετυχημένο «όποιο κριτήριο κι αν λάβει κανείς υπόψη του»;

Θα μείνω μόνο σε δύο σημεία επειδή κρίνω ότι έχουν σημασία για τη διαδικασία της διαπραγμάτευσης της δανειακής σύμβασης, η οποία με αυτήν την Έκθεση ξεκίνησε, άτυπα μεν, ουσιαστικά δε. Το πρώτο είναι η απάντησή του σχετικά με το πρώτο μνημόνιο. Ο υπουργός λέει ότι θα προτιμούσε να μειώνονταν από το 2010 ακόμη περισσότερο οι δαπάνες (για υγεία, παιδεία κλπ.), αντί να διευρυνθεί η φορολογική βάση, κι αυτό γιατί οι μηχανισμοί (που οι ίδιοι οι υπουργοί ελέγχουν!) δεν ήταν ικανοί να συλλάβουν τη φοροδιαφυγή. Τι μας λέει αυτή η αποστροφή του υπουργού; Ότι θα έπρεπε η ελληνική κυβέρνηση να διαπραγματευτεί με την τρόικα

ένα σκληρότερο μνημόνιο, αναφορικά με τις περικοπές των δημόσιων κοινωνικών δαπανών και των εισοδημάτων των δημοσίων υπαλλήλων!

Το δεύτερο σημείο είναι η απάντησή του σχετικά με τη χρήση ή μη της δυνατότητας να προσκαλούνται εκπρόσωποι της Ευρωπαϊκής Επιτροπής από τα κοινοβούλια των κρατών μελών σύμφωνα με το άρθρο 7 (11) του Κανονισμού (ΕΕ) Αριθμ. 472/2013. Ο υπουργός αλαζονικά λέει στον ελληνικό λαό με την απάντησή του: Δεν το κάνουμε! Ο υπουργός αυτός, ο συνεχιστής του έργου του προηγούμενου τραπεζίτη-υπουργού που εμφανίστηκε σαν κομήτης και ευτυχώς εξαφανίστηκε με τον ίδιο τρόπο, του κ. Παπαδήμου, λέει δηλαδή, ότι όλες αυτές οι κυβερνήσεις που έκαναν το μεγαλύτερο κακό στην κοινωνική πλειοψηφία της χώρας από το τέλος της δικτατορίας μέχρι σήμερα, δεν έχουν καμία διάθεση να συζητήσουν την πολιτική τους ούτε βέβαια με το λαό, αλλά ούτε στο ελληνικό κοινοβούλιο.

Η άρνηση λοιπόν του κ. Σαμαρά δεν είναι παρά μια ακόμη έκφραση αυτής ταξικής αλαζονείας που εκφράζει ο κ. Στουρνάρας και εξέφραζε στο πρόσφατο παρελθόν με τόσο γραφικό τρόπο ο κ. Παπαδήμος. Κάτι έχει αλλάξει όμως από την εποχή Παπαδήμου. Η κοινωνική πίεση ανάγκασε το Ευρωκοινοβούλιο να εξετάσει τα «πεπραγμένα της τρόικα» και το φάντασμα που πλανιέται πάνω από την Ελλάδα, η επερχόμενη κυβέρνηση της Αριστεράς, αναγκάζει τους δυστυχείς κ. Σαμαρά και Στουρνάρα να κρύβονται. Αλλά για πόσο;